

„שנים אוחזים“ ב„המטאטא“

רומאן הרפתקאות טראגיקומי בתשע
חמונות מאת נ. יצחקי השירים
הפזמונות מאת נ. אל תרמן הרג'יסור
יצונו יקו הצייר ע. עמנואל
המוסיקה מ. ווילנסקי

הרעיון היסודי שבתכנית החדשה
(ל"ד) של „המטאטא“, הוא בדרך כלל
מוצלח. מעשה בחלוץ אחד, שלא יכול
לקבל סרטיפיקט בשום אופן — על אף
כל „הכשרת“ הגופנית והרוחנית —
עד שהוכרח להתחפש כאשה ולהנשא
באופן רשמי לחברה, בתור מוצלח
שזכה לקבל סרטיפיקט. מובן מאליו, כי
מצב כזה עלול לשמש מצע לכל מיני
מקרים משונים והרפתקאות טראגי-
קימיות. אלא, זה עקא, שאניקדוטה זו
אינה מספיקה כדי למלא תכנית שלמה
ולשמש יסוד למחזה שלם. היא מאותם
הדברים, שהקיצור יפה להם התאריכות
היתרה מוגיעה במקצת, ולפיכך, למרות
כמה המצאות בימתיות מוצלחות וסיני
טואציות מברחות, נראית התכנית כמדי-
ארכת יותר מן המדה באופן מלאכותי
במקצת.

„מסמך“ התכנית, כבשתי התכניות
האחרונות, שקדמו לזו, הם השירים
והפזמונות היפים, הקלים והשובבים, של
נ. אל תרמן. מעט מעט כובש לו
המשורר הצעיר את דרכו בולאנד זה
הנחוץ בשביל לשונו, החסרה עוד
במדה רבה את התבלין העממי, בטונים
המונייים וחיוניים, קלות ועליונות וגמי-
שות לשונית.

„המטאטא“, כתיאטרון סאטירי ארצי-
ישראלי, היה מיטיב לעשות אילו היה
ניתן בנשפיו יותר מחזיות קטנות ותמו-
נות בתודית מן ההוי הארץ-ישראלי,
ולאו דוקא—מחזה שלם אחד הממלא
את כל הנשף. יש לו ל„המטאטא“ חבר-
משחקים טוב (רודינסקי, לונדון, דונת,
י. אבא, ועוד), בהם גם בעלי קול-זמרה
יפה ומפותח (גולאנד ועוד), ההולמים
מאד תיאטרון ממין זה. על התיאטרון
להרבות בשירים ופזמונות עליונים, בדי-
קוראציות יפות, בתלבושת נאה, ברק-
דים ריתמיים, (לשם זה נחוץ לפתח

יותר ב„המטאטא“ את אמנות המחול,
ואם יש צורך להוסיף גם משחקים יחד-
שים אחדים, וביחוד משחקות) — ואז
ידיאי ימצא לו „המטאטא“ גם את „קהל“
הקבוע והמסור, וגם את הדרך הגבוהה
והבטוחה בתיאטרון הארצי-ישראלי.

בתכנית האחרונה, כבתכניות הקודמות
של מר יצחקי, יש הזמור: ראי עקום של
מלחמת המפלגות בציונות ובישראל,
שורה של דמויות סאריקאטוריות
מהמון העם שבגולה, וכו'. וגם בצורתה
זו יש לה לתכנית ל"ד להעניק לרואה-
כמה מומנסים של קירתררוח, וצחוק
בפה מלא.